

Streszczenie

Praca zatytułowana: „**Rola i znaczenie puzonu basowego w muzyce kameralnej, na podstawie wybranych dzieł na kwartet puzonowy: Georg Daniel Speer - „Sonata in d”, Heinrich Schütz - „Fili mi Absalon”, Ludwig van Beethoven - „Equales” WoO 30, Anton Brckner - „Aequale”, Henri Tomasi - „Être ou ne pas être”, Kazimierz Serocki - „Suita na cztery puzony”, Derek Bourgeois - „Trombone Quartet” Op. 117**” składa się z trzech głównych rozdziałów poprzedzonych wstępem. Zostały w nim zawarte główne założenia oraz intencje, stanowiące podstawę napisania pracy.

Rozdział 1 poświęcony został historii rozwoju puzonu basowego, sięgającej czasom starożytnym. Już wówczas wykształciły się pewne reguły jego stosowania, które po upadku Cesarstwa Rzymskiego w zaskakujący sposób zaadoptowane zostały w niezmienionej formie przez kolejne stulecia, determinując w ten sposób charakterystykę tego instrumentu w muzyce nowożytnej. Sześć kolejnych podrozdziałów prezentuje najbardziej istotne etapy rozwoju puzonu w oparciu o najważniejsze dostępne materiały jakie zachowały się z poszczególnych epok.

Rozdział 2 przenosi stan wiedzy o rozwoju konstrukcji puzonowych do konkretnych rozwiązań praktycznych w dziedzinie profesjonalnego wykonawstwa muzycznego. W tym wypadku z racji dostępności materiałów punktem początkowym jest epoka Renesansu i dzieła Giovanniego Gabrieli. W epoce Baroku następuje pierwsza wyraźna dywersyfikacja ról, jakie puzon basowy odgrywał w ówczesnej muzyce. Najważniejsze z nich zostały szczegółowo opisane i opatrzone przykładami nutowymi z wybranych dzieł najwybitniejszych przedstawicieli epoki.

Rozdział 3 jest centralną i najbardziej rozbudowaną częścią całej pracy. Z racji swoich rozmiarów podzielony został aż na trzynaście podrozdziałów, dotyczących kolejnych zagadnień. Podstawową treścią jest tutaj szczegółowa analiza kompozycji kameralnych na kwartet puzonowy napisanych na przestrzeni kolejnych etapów rozwoju muzyki europejskiej. Heinrich Schütz, Ludwig van Beethoven, Anton Bruckner to najbardziej wymowne nazwiska, świadczące o tym, że w powolnym i

niełatwym procesie stopniowego usamodzielniania się puzony basowego z okowów tysiącletniej tradycji brali także udział najwybitniejsi kompozytorzy w historii muzyki. Nie zabrakło też miejsca na polski akcent. „*Suita na 4 puzony*” Kazimierza Serockiego wyraźnie pokazuje, że muzyka użytkowa XX wieku z powodzeniem potrafi pogodzić wielowiekowe tradycje ze zrównoważoną nowoczesnością. Ostateczny krok w postaci partii solowej na puzon basowy w kwartecie „*Être ou ne pas être*” autorstwa Tomasiego to umowny, symboliczny moment absolutnego wyzwolenia się z roli „realizatora” harmonicznego podłoża basowego dla wyższych głosów faktury.